

Nollpunkten

Den hemska känslan av status quo. Som att man kör i en rondell i tron att man kommer någonstans. Man tror på en mening men livet är meningslöst. En utdragen väntan på döden.

Vi säger att vi älskar varandra men det är bara tomma ord. Mormor blir alltmer dement och de dör i Gaza just nu. November är en månad som tar en med ett hårt stryptag. Vi ligger och kör i rondellen i något som ska föreställa ett hyfsat bra och vuxen tillvaro. Ingen av oss är vuxen. Våra barn är allvarligt deprimerade och väldigt aggressiva och tänder eld på garaget och jag har fått sparken från jobbet. Finns det nånting som är positivt. Nej. Varje dag är ett fiasko och en förnedring. Du spelmissbrukar så att vi måste sälja huset. Jag matmissbrukar och väger 150 kilo. Vi är fullkomligt obegåvade och okultiverade. Du är otrogen med 7 män och du får också sparken från ditt jobb. Barnen är apatiska och vägrar gå till skolan. På socialen har de inte tid. Barnens lärare är hysteriska. Vi sitter och tittar på TV hela kvällarna och nätterna och jag äter så att jag kröks. November är en suicidal månad. Barnen vägrar att äta. Alla pengar till i jul är slut. Du har spelat bort allt. Det här regnat i 5 veckor. Mormor är dement och bilen startar inte. Folk dör i Gaza.

Barnen bränner ned hela huset och vi sitter i det svarta kalla regnet och glör. Äntligen så händer det någonting radikalt och annorlunda.

Helt utblottade får vi börja om i en nödbostad.

På det följer en grundlig och total utredning.

Barnen hamnar hos en fosterfamilj. Vi hamnar i psykoterapi och vi skiljer oss. Jag sitter i en etta i miljonprogrammet. Jag måste se till att bli vuxen. Jag måste ta mig samman. Jag väger 180 kilo nu och går på försörjningsstöd så jag kan inte äta så kopiöst mycket. Barnen vill inte träffa mig. En ny skjutning i området.

Jag är 40 år gammal och känner mig som 20.

Min urballade exfru sitter inne för ett antal telefonbedrägerier. Vad oerhört bra det går för Färjestad i hockey. Jag har inga som helst vänner och jag bränner sprit hemma och dricker väldigt mycket.

Semlesåsongen börjar snart. Jag sitter och glör på TV varje natt tills jag slocknar. Mamma och pappa sitter i soffan och kör rondell i en mysig känsla av en total status quo. Vad ska man göra av livet? Vad är meningen? Varför existerar man? Man bara väntar på att äntligen ska det vara slut på skiten. Man existerar men man lever inte. Man hatar sig själv och att man en gång blev till.

Man ber till Gud men känner sig bara löjlig. Jag har inte träffat någon riktigt vuxen människa i hela mitt liv i samhället som har sparat ur. Jag har inte duschat på ett halvår. Jag är en äcklig skit. Jag har ganska snart nått

nollpunkten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten